

БЛИЗКО, РОДНО ИЗКУСТВО

Вторият концерт на Новосибирския оркестър

Спечелили възторзите на русенци е премиерния си концерт, новосибирските симфонични на втората си фестивал

стри. Новосибирският по свое усмотрение би спонкил и в двете си програми български творби. Този жест на уважение към нашата музика до би още по-голяма значимост след като чужде образцовото, проминентно от благородна артистична страст изпълнение на Втората симфония на Мария Големиннов, с която започна концертът, както и на персоналната увертюра „Девети септември“ от Панчо Владигеров, колто прозвуча в зала като бис. Този оркестър през онтомери миналата година, участваващи във фестивала на българската музика в Светския съюз, изнесе в Новосибирски авторски концерт на Големиннов, който включваше и неговата Втора симфония. Още от самото начало става ясно, че Арнолд Кац и оркестърът не само знаят партитурата на творбата, но са вникнали в своеобразието на нейния език, на нейната конструкция, на нейния вътрешен мир от идеи, образи и настроения. Те можах да обхващат и предават убедително, въздействащо и динамичния устрем и напрежението на първата и фи

налната трета част, и експресивния драматично-лиричен развоиел на средната част. В следващата pjesa — Първият концерт за пиано от Чайковски изпълни уменията на диригента и оркестъра да постигнат атмосфера на съвместно музичиране със солиста, да му предложат когато това е необходимо дискретен „фон“, или пък да поемат самостоятелно главната роля. В интервалационата на пианиста Красимир Гатев на преден план се налагаше диригентното начало обогатено с музикални пориви на чувствост.

Втората част на програмата донесе една новост за Русе — „Симфонични танци“ от Рахманинов. Безмалпачено изключително прочувствено изпълнение на тази задължава и поетична музика бe истински бисер, който блесна като едно от най-важните постижения на гостите.

Между характерните качества на Новосибирския оркестър на първо място трябва да се изтъкне интензивността, яркостта на неговото изпълнение. При това тя не е само чисто звукова, но и емоционална. Тя сякаш извирала от всеки отделен оркестрант и се сползва монолитно в едно ансамболово дишане, в една топла славянска „напевност“. Тя почива върху постигнатия баланс между груните, чистата, виртуозна техника, еднотворността на интерпретаторските навици — все белези на овладяно оркестрово майсторство. Не може да не се споменат също пределно широкият диапазон на оркестъра (особено ефективна е ниската звучност при най-силните динамики) и неговата голяма психо-физическа устойчивост и издръжливост.

Достоинствата на оркестъра са неотделими от редките качества на диригента Арнолд Кац, който го ръководи още от неговото основане. Това е диригент, у който хармонично са съчетани чудесна

на проява (5. IV.) вече свириха като пред „своя публика“. Освободени от умората и напрежението на безкрайно дългия път и окрилени от отзивчивостта и разбирането на новите си почитатели, те блестящо повториха своя успех. Произведенията от втората програма, предлагащи нови хоризонти за творческа изява, им дадоха възможност да разкрият и други страни на своя артистичен облик, да обогатят представите на слушателите, изпълнили докрай концертната зала.

Единствен от всички оркест-

БЛИЗКО, РОДНО ИЗКУСТВО

(Продължение от стр. 3)

фигура, точен и изразителен жест с дълбоко вътрешно изживяване на музиката и умение да се разкрие пълноценно нейната същност. При него жарката емоционалност, острият и бърз рефлекс не противостоят, а се сливат със здравото чувство за стил и постоянния интелектуален контрол над живия музикален процес. Особено трябва да се подчертае майсторството му да изгражда, да „извайва“ бавните части на цикличните творби. Кац е абсолютен владетел на своя оркестър, между него и оркестъра цари пълно художествено единомислие и единодействие. И най-важното — диригентът и оркестърът се раздават докрай, без остатък на слушателите. Във всичко това се

крие неотразимата сила на тяхното въздействие.

Вторият концерт на Симфоничния оркестър на Новосибирската филхармония затвърди окончателно нашето убеждение, че той е първокласен симфоничен състав, който с чест защита огромния престиж на съветското симфонично — изпълнителско изкуство. В облика и стила на този оркестър и неговия диригент, в начина по който те пресъздават музиката ние почувствувахме нещо много близко, нещо родно. Затова в края на концерта, сред нескончаеми аплодисменти публиката стана на крака, за да изрази нашето братско „спасибо“ за тяхното голямо, дълбоко вълнуващо изкуство.

Евгени ПАВЛОВ